

PRAKSISOVERSIGT · PARKERINGSKLAGENÆVNET

Praksisoversigt over aftaleindgåelse ved parkering på privat areal

Stiltiende accept, koncipistreglen og Parkeringsklagenævnets aftaleretlige prøvelse

Version 1 Opdateret 30. maj 2026 10 afgørelser · 2014-2022

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Når en bilist parkerer på et privatreguleret areal med tydelig skiltning, accepterer føreren efter fast praksis stiltiende de skilte parkeringsvilkår, der dermed udgør en forbrugerftale efter aftaleloven § 38 a. Parkeringsklagenævnet – oprettet i medfør af færdselsloven § 122 d – foretager en rent aftaleretlig prøvelse: nævnet undersøger konkret, om det vilkår, kontrolafgiften støttes på, faktisk var aftalt, og lader tvivl om uklare skiltevilkår komme operatøren til skade efter koncipistreglen i aftaleloven § 38 b, stk. 1. Oversigten samler Parkeringsklagenævnets vurderingsmønster med den bindende praksis fra Højesteret og Østre Landsret, som nævnet bygger på – herunder Højesterets dom om to p-skiver (sag 99/2014), der fastslår, at offentligretlige forskrifter ikke kan indfortolkes analogt i den private aftale til skade for forbrugeren. Afgrænsning: rimelighedscensur af vilkårenes indhold og de fysiske skiltekrav behandles i selvstændige oversigter.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Ved at parkere på et privatreguleret areal med tydelig, klar og forståelig skiltning accepterer føreren stiltiende de skilte parkeringsvilkår, der dermed udgør en forbrugerftale efter aftaleloven § 38 a.
- 02** Parkeringsklagenævnet prøver i hver sag konkret, om det vilkår, kontrolafgiften støttes på, faktisk var aftalt – dvs. om det fremgik af skiltningen på parkeringstidspunktet.
- 03** Parkeringsklagenævnet lader tvivl om et uklart, ikke individuelt forhandlet skiltevilkår komme operatøren til skade efter koncipistreglen i aftaleloven § 38 b, stk. 1 – forudsat den forbrugervenlige forståelse har 'en vis føje for sig'.
- 04** Parkeringsklagenævnet afviser, at offentligretlige forskrifter som parkeringsskivebekendtgørelsen kan indfortolkes analogt i den private parkeringsaftale; et skiltevilkår er kun det, det siger (Højesteret, sag 99/2014).
- 05** Parkeringsklagenævnet kræver, at operatøren – som den part, der gør gældende, at der er indgået en aftale – kan dokumentere skiltningens indhold og placering, idet bevisbyrden for vedtagelsen påhviler operatøren.

- 06** Parkeringsklagenævnet accepterer, at en nærliggende og naturlig forståelse af et vilkår lægges til grund, selv om en anden læsning sprogligt er mulig (fx 'pr. påbegyndt døgn' = kalenderdøgn).
- 07** En operatør kan kun gyldigt pålægge en kontrolafgift, hvis operatøren er tilmeldt Parkeringsklagenævnet og tydeligt har vejledt om klageadgangen, jf. færdselsloven § 122 c, stk. 2.
- 08** Parkeringsklagenævnets prøvelse er aftaleretlig – modsat offentlige parkeringsafgifter, der prøves under strafferetlige retssikkerhedsgarantier med krav om klar lovhjemmel.

Retsgrundlaget: privat parkering som forbrugeraftale og

§ 1 Parkeringsklagenævnets aftaleretlige prøvelse

Parkering på et offentligt tilgængeligt privat areal håndhæves ikke som offentlig myndighedsudøvelse, men på **privatretligt aftalegrundlag**. Når en bilist parkerer på et privatreguleret areal, indgår vedkommende en aftale med operatøren (grundejeren eller dennes parkeringsselskab), og en kontrolafgift er den aftalte modydelse/bod for at overtræde de skilte vilkår. EU-Domstolen bekræftede dette aftaleforhold i Apcoa-sagen (sag C-90/20), hvor parkering i en opmærket bås blev anset for at skabe et retsforhold mellem operatør og bilist med en gensidig udveksling af ydelser, jf. [BS-12663/2019-HJR](#):

»Betalingen af parkeringsafgifter og i givet fald af beløbet svarende til kontrolgebyret [...] udgør således modydelsen for tilrådighedsstillelsen af en parkeringsplads.«

Det privatretlige grundlag er rammesat af to færdselslovsbestemmelser. Efter [færdselsloven § 122 c](#) – indsat ved **lov nr. 169 af 26. februar 2014** (om bl.a. bedre forbrugerbeskyttelse på parkeringsområdet) – er det en betingelse for overhovedet at kunne opkræve kontrolafgift på et offentligt tilgængeligt privat område, at der er opsat tydelig skiltning. Bemyndigelsen er udnyttet i [bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder](#), der i [§ 3](#) kræver en indkørselstavle (hvidt P på sort baggrund med undertavle »Regler og vilkår fremgår af skilte på pladsen«) og i [§ 4](#) krav til selve vilkårs-skiltene. De fysiske skiltekrav behandles særskilt i [parkering-skiltning-indkørsel-og-plads](#).

[Færdselsloven § 122 d](#) oprettede ved en ændring af færdselsloven i 2017 selve **Parkeringsklagenævnet**:

»Til behandling af klager over kontrolafgifter pålagt af private for overtrædelse af vilkårene for brug af offentligt tilgængelige private parkeringsområder opretter branchen på området et klagenævn.«

Parkeringsklagenævnets prøvelse er **aftaleretlig**: nævnet efterprøver, om kontrolafgiften er pålagt med rette – dvs. om det påberåbte vilkår var aftalt og overtrådt – efter aftalelovens fortolkningsprincipper. Det adskiller sig markant fra offentlige parkeringsafgifter, hvor domstolene anvender de retssikkerhedsgarantier, der gælder i straffesager, og kræver klar lovhjemmel, jf. Højesterets kendelse i [BS-29361/2019-HJR](#). En arbejdsgruppe under Justitsministeriet, hvis anbefalinger ligger til grund for [§ 122 c](#) og bekendtgørelsen, fremhævede netop denne sontring (gengivet i [FOB 2015-40](#)):

»Derved adskiller det sig væsentligt fra det private område, hvor der tages udgangspunkt i aftaleretlige fortolkningsprincipper.«

Da vilkårene indgås mellem en erhvervsdrivende operatør og en forbruger, er der tale om en **forbrugeraftale** efter [aftaleloven § 38 a](#), hvilket aktiverer fortolknings- og forbrugerbeskyttelsesreglerne i [§ 38 b](#).

LOV

[Aftaleloven § 38a](#)[Aftaleloven § 38b](#)

[Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 3](#)

[Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 4](#)

[Færdselsloven § 122c](#)[Færdselsloven § 122d](#)

PRAKSIS **Højesteret** · Krav om klar hjemmel ved pålæggelse af parkeringsafgifter ved tastefejl 18.06.2020
Landsretten · EU-Domstolens præjudicielle afgørelse om momspligt for kontrolgebyrer ved privat parkeringsdrift 20.01.2022

§ 2 Stiltiende accept – hvornår der overhovedet er indgået en aftale

Den bærende konstruktion er, at **selve parkeringen** udgør accepten. Bilisten behøver ikke underskrive noget; ved at stille bilen på et privatreguleret areal med tydelig skiltning anses føreren for stiltiende at have accepteret de skilte vilkår. Østre Landsret formulerede det principielt i ONEPARK-sagen om en privat handicapplads, [BS-2368/2017-OLR](#):

»Når en bilist parkerer på et privat område, må den pågældende som udgangspunkt anses for at have accepteret de opstillede restriktioner for parkeringen, hvis disse fremgår af skiltningen på en klar og forståelig måde.«

»Ved parkering på stedet har Part A accepteret de skilte vilkår for parkering, og der er tale om en forbrugeraftale jf. aftalelovens § 38 a, stk. 2.«

To betingelser ligger indlejret i denne konstruktion, og det er dem, Parkeringsklagenævnet konkret prøver:

- **Vilkåret skal være skiltet.** Kun det, der fremgår af skiltningen, er aftalt. Et vilkår, der ikke er bragt til parkantens kundskab via skiltningen, er ikke vedtaget og kan ikke bære en kontrolafgift.
- **Skiltningen skal være klar, forståelig og synlig.** Er den ikke det, er der ikke etableret en aftale på operatørens vilkår.

Østre Landsret slog i [BS-842/2016-OLR](#) fast, både *at* og *hvornår* aftalen indgås:

»Når en bilist parkerer på privat område, indgår bilisten en stiltiende aftale med grundejeren om parkering, hvor bilisten som udgangspunkt accepterer rimelige parkeringsrestriktioner og vilkår, der fremgår af skiltningen på det pågældende sted.«

I den sag blev aftalen anset for indgået i selve parkeringsøjeblikket, hvilket var afgørende for forældelsesfristens begyndelsestidspunkt.

Grænserne for stiltiende accept. Den stiltiende accept rækker ikke videre end det, skiltningen faktisk udtrykker. Højesteret har i en parallel sammenhæng (parkering i en gård i et lejeforhold) understreget, at en stiltiende accept fortolkes snævert og ikke uden videre giver mere, end den dækker, jf. [283/2013](#), hvor en mangeårig tålt parkering alene blev anset som accept »indtil videre« og ikke som en varig rettighed. Tilsvarende viser Højesterets dom i [BS-49362/2019-HJR](#), at stiltiende/passiv accept har grænser: visse dispositioner forudsætter en aktiv tilkendegivelse og kan ikke etableres ved passivitet. For parkering betyder

det, at konstruktionen forudsætter en reel, skiltet vilkårsfastsættelse – ikke en udvidende efterrationalisering fra operatørens side.

LOV

Aftaleloven § 38a, stk. 2

Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 4

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets dom om ugyldighed af passiv accept ved ændring af 'nærmeste pårørende' i forsikringsaftaler	03.09.2020
	Højesteret · Stiltiende accept af vederlagsfri parkering i lejeforhold	02.09.2014
	Landsretten · EU-Domstolens præjudicielle afgørelse om momspligt for kontrolgebyrer ved privat parkeringsdrift	20.01.2022
	Landsretten · Østre Landsret stadfæster kontrolgebyr for parkering på privat handicapplads uden synligt gyldigt kort	16.03.2018
	Landsretten · Landsretten stadfæster afvisning af betalingspåkrav grundet forældelse af parkeringsafgift	25.04.2016

Koncipistreglen: tvivl om uklare skiltevilkar kommer operatøren til skade

§ 3

Fordi skiltevilkar er ensidigt udformet af operatøren og aldrig individuelt forhandlet med den enkelte bilist, gælder den forbrugervenlige fortolkningsregel (koncipistreglen/uklarhedsreglen) i [aftaleloven § 38 b, stk. 1](#):

»Opstår der tvivl om forståelsen af en aftale, og har det pågældende aftalevilkar ikke været genstand for individuel forhandling, fortolkes vilkåret på den måde, som er mest gunstig for forbrugeren. Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at et aftalevilkar har været genstand for individuel forhandling.«

Hertil kommer kravet i [§ 38 b, stk. 2](#) om, at skriftlige vilkar, der tilbydes forbrugeren, skal være udarbejdet »på en klar og forståelig måde«. Reglerne blev indført ved [lov nr. 1098 af 21. december 1994](#), der gennemførte de civilretlige dele af [Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkar i forbrugerftaler](#) (koncipistreglen svarer til direktivets artikel 5). Forarbejderne fastlægger reglens rækkevidde – og dens grænse:

»Er aftalens ordlyd utvetydig, gælder bestemmelsen ikke. [...] En alternativ fortolkning må, selv om den rent sprogligt er mulig, have en vis føje for sig, for at der kan antages at foreligge en sådan tvivl, som nævnes i den foreslåede bestemmelse.«

Denne »føje«-test er kernen, når Parkeringsklagenævnet fortolker tvetydige skiltevilkar om fx tidsrum, betalingsforpligtelser eller restriktioner. Højesteret anvendte testen direkte på et parkeringsvilkar i [BS-16/2013-HJR](#) (U.2014.1719H), hvor spørgsmålet var, om »pr. påbegyndt døgn« betød kalenderdøgn eller 24-timers-perioder:

»Efter Højesterets opfattelse er det i forbindelse med vilkar om parkering nærliggende at forstå udtrykket "pr. påbegyndt døgn" som sigtende til kalenderdøgn. En anden forståelse, hvorefter der skal være mindst 24 timer mellem hver afgiftspålæggelse, har ikke en sådan føje for sig, at fortolkningsreglen i § 38 b skal anvendes.«

Vurderingsmønsteret bliver dermed todelte:

Er vilkåret **reelt flertydigt**, og har den forbrugervenlige læsning føje for sig, lægges den til grund – tvivlen kommer operatøren til skade.

- Er en bestemt forståelse derimod **nærliggende og naturlig**, fastholdes den, selv om en anden læsning sprogligt er mulig; § 38 b giver ikke forbrugeren ret til en fjerntliggende fortolkning.

Bevisbyrden for, at et vilkår undtagelsesvis skulle være individuelt forhandlet, påhviler operatøren – og da skiltevilkår praktisk taget aldrig er forhandlet, gælder koncipistreglen som udgangspunkt altid for parkeringsvilkår.

LOV

Aftaleloven § 38b, stk. 1, 2

PRAKSIS

Landsretten · Højesterets dom om retmæssigheden af fire parkeringsafgifter for én sammenhængende parkering på privat område 12.03.2014

§ 4 Offentligretlige forskrifter kan ikke indfortolkes i den private aftale

Et tilbagevendende stridspunkt er, om operatøren kan støtte en kontrolafgift på offentligretlige normer (fx parkeringsskivebekendtgørelsen), som ikke fremgår af skiltningen. Svaret er nej. Højesteret afgjorde spørgsmålet principielt i dommen om **to p-skiver** på et privat areal, [sag 99/2014](#):

»Uanset at færdselsloven som udgangspunkt finder anvendelse for færdsel på det private parkeringsområde, gælder reglerne i [færdselsloven § 93](#) og bekendtgørelsen om parkeringsskiver kun for offentligretlig regulering af parkering, som håndhæves af politiet eller kommunalt ansatte parkeringskontrollører [...]. Reglerne gælder således ikke direkte for parkering på det private parkeringsområde, og der er heller ikke grundlag for at anvende reglerne analogt.«

Og om fortolkningen af skiltningen:

»En angivelse på skiltningen på et privat parkeringsområde: "p-skive påbudt", kan ikke forstås som en generel henvisning til de offentligretlige regler om anvendelse af p-skive.«

Det bærende princip er, at **et skiltevilkår er kun det, det siger**. Operatøren kan ikke læse en hel bekendtgørelse ind i et kortfattet skiltevilkår til skade for forbrugeren. Da begge p-skiver i sagen viste, at 3-timers-grænsen var overholdt, var forskellen mellem dem uden betydning for vilkårets formål:

»Højesteret finder endvidere, at vilkåret om anvendelse af p-skive ("p-skive påbudt") ikke kan anses for tilsidesat, fordi der er anbragt mere end én p-skive i bilen, eller fordi der er en forskel i tidsangivelsen på de to p-skiver, når forskellen er uden betydning for bedømmelsen af, om 3-timers tidsbegrænsningen er overholdt.«

Modstykket på det offentlige område understreger sondringen: Her gælder parkeringsskivebekendtgørelsen derimod eksklusivt (Højesteret fandt i [sag 181/2018](#), at en app ikke kunne erstatte den lovpligtige p-skive i en kommunal tidsbegrænset zone), og afgifter forudsætter klar lovhjemmel ([BS-29361/2019-HJR](#)). Den private aftale beror derimod alene på det skilte. Parkeringsklagenævnet afviser derfor operatørers forsøg på at bære kontrolafgifter på offentligretlige normer, der ikke er gjort til en del af det skilte vilkårssæt. (Spørgsmålet om, hvorvidt et i øvrigt aftalt vilkår er urimeligt efter [aftaleloven § 36](#) og [§ 38 c](#), behandles i [parkering-urimelige-vilkaar-og-flere-afgifter](#).)

LOV

Aftaleloven § 38b, stk. 1

Færdselsloven § 93

Færdselsloven § 122c

PRAKSIS	Højesteret · Krav om klar hjemmel ved pålæggelse af parkeringsafgifter ved tastefejl	18.06.2020
	Højesteret · Højesterets afgørelse om parkeringsskive kontra parkeringsapp i tidsbegrænsede zoner	20.03.2019
	Højesteret · Ugyldighed af parkeringsafgift pålagt pga. to p-skiver på privat parkeringsareal	27.04.2015

§ 5 Hvad Parkeringsklagenævnet lægger vægt på, og bevisbyrden

På tværs af sager går nogle få omstændigheder igen som afgørende for, om en kontrolafgift opretholdes. Parkeringsklagenævnet lægger navnlig vægt på:

- **Om det konkrete vilkår var skiltet.** Et vilkår, der ikke fremgår af skiltningen, er ikke aftalt og kan ikke bære afgiften. Dette er det centrale faktum i langt de fleste sager.
- **Om skiltningen var klar, forståelig og synlig** på parkeringstidspunktet, jf. kravene i bekendtgørelsens § 3 og § 4.
- **Om en eventuel uklarhed har »en vis føje for sig«** til forbrugers fordelen (koncipistreglen).
- **Om en formel afvigelse er uden betydning for vilkårets formål.** Som i p-skive-sagen tillægges en fejl, der ikke svækker den kontrol, vilkåret skal muliggøre, ikke vægt – der skal være en rimelig sammenhæng mellem afvigelse og afgift, jf. [sag 99/2014](#).

Bevisbyrden er afgørende for udfaldet. Det er operatøren – som den part, der gør gældende, at der er indgået en aftale – der må godtgøre, at vilkåret var aftalt, og hvad skiltningen indeholdt og hvor den var placeret. Forbrugerombudsmanden har sammenfattet de almindelige aftaleretlige principper, der også styrer parkeringssager, i sine [retningslinjer for kortfristede lån \(2014\)](#):

»Den, der gør gældende, at der er indgået en aftale, har bevisbyrden herfor. [...] Hvis der er særligt byrdefulde vilkår [...], skal disse betingelser ifølge almindelige aftaleretlige regler være særligt fremhævet, for at de kan anses for vedtaget af forbrugeren. [...] Såfremt der er tvivl om forståelse af et standardvilkår [...], skal vilkåret fortolkes til gunst for forbrugeren, jf. aftalelovens § 38 b.«

Dette suppleres af [aftaleloven § 38 a, stk. 2](#), hvorefter den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at en aftale ikke er en forbrugeraftale. **Dokumentationskravene** har derfor central betydning. En arbejdsgruppe under Justitsministeriet fremhævede (gengivet i [FOB 2015-40](#)), at »dokumentationskravene har afgørende betydning for vedkommendes mulighed for at vurdere, om kontrolafgiften er pålagt med rette eller ej«, og at kontrollanten bør notere de undersøgelser, der er foretaget. [Bekendtgørelsens § 2](#) stiller hertil minimumskrav til selve afgiftsmeddelelsen: den skal angive, hvilke parkeringsvilkår der er overtrådt, tid og sted for observationen, registreringsnummer, øvrige væsentlige faktiske oplysninger, betalingsfristen og hvortil indsigelser kan rettes. Kan operatøren ikke løfte bevisbyrden for, at det påberåbte vilkår var skiltet og vedtaget, falder afgiften.

LOV

[Aftaleloven § 38a, stk. 2](#)
[Aftaleloven § 38b, stk. 1](#)
[Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 2](#)
[Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 4](#)

PRAKSIS	Højesteret · Ugyldighed af parkeringsafgift pålagt pga. to p-skiver på privat parkeringsareal	27.04.2015
	Landsretten · Østre Landsret stadfæster kontrolgebyr for parkering på privat handicapplads uden synligt gyldigt kort	16.03.2018

§ 6 Klagebehandling og sagsgang ved Parkeringsklagenævnet

Parkeringsklagenævnet er oprettet i medfør af [færdselsloven § 122 d](#) ved en ændring af færdselsloven i 2017. Formålet med bestemmelsen var ifølge forarbejderne at give borgerne lettere adgang til at få prøvet en kontrolafgifts retmæssighed ved en uvildig instans og dermed styrke retssikkerheden på det private parkeringsområde. Nævnet er **branche-oprettet**, og transportministeren kan fastsætte regler om dets virke og om tilsyn.

Et centralt – og praktisk vigtigt – adgangskrav følger af [færdselsloven § 122 c, stk. 2](#):

»Kontrolafgift ved parkering på offentligt tilgængeligt privat område kan kun pålægges, hvis den, der pålægger afgiften, er tilmeldt det klagelagnævnet, der er oprettet i medfør af § 122 d, og hvis der tydeligt er vejledt om klageadgangen hertil, når afgiftspålæg gives.«

Det betyder, at en operatør, der **ikke er tilmeldt nævnet** eller **ikke har vejledt om klageadgangen**, slet ikke gyldigt kan pålægge en kontrolafgift. Tilmeldings- og vejledningskravet er dermed ikke blot en ordensforskrift, men en materiel betingelse for afgiftens berettigelse.

Prøvelsens genstand. Klagen angår, om kontrolafgiften er pålagt med rette – dvs. om vilkåret var aftalt (skiltet, klart og forståeligt) og overtrådt. Nævnet anvender aftaleretlige fortolkningsprincipper, ikke forvaltnings- eller strafferetlige. Det indebærer en fuld prøvelse af aftalespørgsmålet og af, hvorvidt tvivl skal komme operatøren til skade.

Forholdet til domstolene. Parkeringsklagenævnets afgørelser udelukker ikke domstolsprøvelse, og kontrolafgiftssager indbringes også direkte for byretten (typisk som småsag), hvorfra de kan ankes til landsret og i principielle tilfælde til Højesteret. Den ledende praksis på området er netop fastlagt af domstolene – [sag 99/2014](#) og [BS-16/2013-HJR](#) – og udgør den bindende ramme, Parkeringsklagenævnet skal lægge til grund ved sin egen aftaleretlige prøvelse.

LOV

[Færdselsloven § 122c, stk. 2](#)
[Færdselsloven § 122d](#)

PRAKSIS

Højesteret · Ugyldighed af parkeringsafgift pålagt pga. to p-skiver på privat parkeringsareal

27.04.2015

Landsretten · Højesterets dom om retmæssigheden af fire parkeringsafgifter for én sammenhængende parkering på privat område

12.03.2014

§ 7 Sammenhæng med domstolspraksis og sammenfatning

Parkeringsklagenævnets aftaleretlige prøvelse hviler på en konsolideret domstolspraksis. Hovedlinjerne kan sammenfattes således:

Afgørelse	Spørgsmål	Resultat
Højesteret, sag 99/2014	Kan offentligretlige p-skiveregler indfortolkes i den private aftale?	Nej – afgift ophævet; »p-skive påbudt« er kun det, det siger
Højesteret, BS-16/2013-HJR (U.2014.1719H)	Fortolkning af »pr. påbegyndt døgn« efter § 38 b	Kalenderdøgn nærliggende; koncipistreglen kræver reel tvivl med føje
Østre Landsret, BS-2368/2017-OLR	Stiltiende accept af skiltet vilkår	Accept ved parkering; forbrugeraftale, § 38 a, stk. 2

Østre Landsret, BS-842/2016-OLR	Hvornår indgås den stiltiende aftale?	Ved selve parkeringen på stedet
EU-Domstolen, C-90/20 (- BS-12663/2019-HJR)	Skaber parkering et retsforhold?	Ja – gensidig udveksling af ydelser

De samlede takeaways for aftaleindgåelse ved privat parkering er:

- **Aftalen indgås ved handling.** Parkering på et privatreguleret areal med tydelig, klar og forståelig skiltning er en stiltiende accept af de skilte vilkår og en forbrugeraftale efter [aftaleloven § 38 a](#).
- **Aftalens indhold er det skilte – hverken mere eller mindre.** Operatøren kan ikke indfortolke offentligretlige forskrifter eller udvidende læsninger til skade for forbrugeren.
- **Tvivl tolkes mod operatøren.** Reelt flertydige skilte vilkår fortolkes efter [§ 38 b, stk. 1](#) til fordel for forbrugeren, men kun når den forbrugervenlige forståelse har en vis føje for sig.
- **Operatøren bærer bevis- og dokumentationsbyrden** for, at vilkåret var skiltet og vedtaget; manglende dokumentation fører til, at afgiften falder.
- **Adgangskravet er materielt:** uden tilmelding til Parkeringsklagenævnet og tydelig vejledning om klageadgangen kan der efter [§ 122 c, stk. 2](#) slet ikke pålægges kontrolafgift.

Spørgsmålet om rimelighedsensur af et i øvrigt aftalt vilkår (fx flere afgifter for samme parkering) hører under [parkering-urimelige-vilkaar-og-flere-afgifter](#), mens de generelle aftaleugydighedsregler behandles i [aftalelov-31-38](#).

LOV	Aftaleloven § 38a	Aftaleloven § 38b, stk. 1	Færdselsloven § 122c, stk. 2
PRAKSIS	Højesteret · Ugyldighed af parkeringsafgift pålagt pga. to p-skiver på privat parkeringsareal 27.04.2015 Landsretten · EU-Domstolens præjudicielle afgørelse om momspligt for kontrolgebyrer ved privat parkeringsdrift 20.01.2022 Landsretten · Østre Landsret stadfæster kontrolgebyr for parkering på privat handicapplads uden synligt gyldigt kort 16.03.2018 Landsretten · Landsretten stadfæster afvisning af betalingspåkrav grundet forældelse af parkeringsafgift 25.04.2016 Landsretten · Højesterets dom om retmæssigheden af fire parkeringsafgifter for én sammenhængende parkering på privat område 12.03.2014		

REFERENCE Lovgrundlag

5 paragraffer

Aftaleloven § 38a	Aftaleloven § 38b stk. 1
Bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder § 4	Færdselsloven § 122c
Færdselsloven § 122d	

MATERIALE Citerede afgørelser

10 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

5

03.09.2020	Højesterets dom om ugyldighed af passiv accept ved ændring af 'nærmeste pårørende' i forsikringsaftaler	bs-49362-2019-hjr
18.06.2020	Krav om klar hjemmel ved pålæggelse af parkeringsafgifter ved tastefejl	bs-29361-2019-hjr
20.03.2019	Højesterets afgørelse om parkeringsskive kontra parkeringsapp i tidsbegrænsede zoner	181-2018
27.04.2015	Ugyldighed af parkeringsafgift pålagt pga. to p-skiver på privat parkeringsareal	99-2014
02.09.2014	Stiltiende accept af vederlagsfri parkering i lejeforhold	283-2013
LANDSRET TEN · ANKEINSTANS		4
20.01.2022	EU-Domstolens præjudicielle afgørelse om momspligt for kontrolgebyrer ved privat parkeringsdrift	2646-3153
16.03.2018	Østre Landsret stadfæster kontrolgebyr for parkering på privat handicapplads uden synligt gyldigt kort	936-1134
25.04.2016	Landsretten stadfæster afvisning af betalingspåkrav grundet forældelse af parkeringsafgift	1360-1647
12.03.2014	Højesterets dom om retmæssigheden af fire parkeringsafgifter for én sammenhængende parkering på privat område	5055-6075
PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
05.07.2022	Ugyldig kvittering for afvist betaling medført kontrolafgift trods 2 timers gratis parkering	park-1647